

Underbilag til Bilag 22.**Resolution.**

Vedtaget ved Tolvmandsforeningernes Medlemsmøde den 7. Juni 1946
i Studenterforeningen i København.

Stillet over for Lovforslaget om Udskrivning af en Formuestigningsafgift og et Stabiliseringslaan tillader man sig at henlede Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed paa, at man under ingen Omstændigheder kan godkende de foreslaaede Bestemmelser saa lidt som Motivet til at skride til en Formueudligning af den Karakter, der her søges fremmet. Virkningerne vil for de større Landbrug blive meget alvorlige, ja, ruinerende for en betragtelig Del af vor Medlemskreds — og da særlig for de unge Bedriftsindehavere. Og just den Omstændighed, at selve det absolutte Antal nærmest er forsvindende set i Forhold til det samlede Antal Formueejere, der skal bidrage, burde dog have anvist en mindre rigoristisk Fremgangsmaade ved Bestemmelsernes Udformning, saa de paagældende Borgere ikke med Føje kunde føle sig prisgivet og se Indgrebet som et Anslag mod Besiddelse af større Landejendomme.

Som det er nu, kan Formaalet: „Opsugning af de ledige Penge og Redressering af den ændrede Formuefordeling opstaaet under Krigen“ i alt Fald ikke gives som Grund for de konfiskatoriske Bestemmelser. Fratagelse saavel af Gaardenes Driftskapital som af Henlæggelserne til Anskaffelse af Maskiner m. v. er ikke blot ganske uforsvarlig over for de Bedrifter, der rammes, men vil ogsaa erhvervsmæssigt og samfundsmæssigt betyde en alvorlig Svækkelse, som det er vor Pligt at søge afværget.

Vi maa først og sidst protestere imod, at Ejendomsskyldforhøjelserne indtil 20 pCt. over 1936-Værdien skal betragtes som en Formuestigning. Det er med al den Vilkaarlighed og Usikkerhed, der knytter sig til Vurderingerne, ikke muligt at forsvare dette Krav med en Henvisning til den skete Forskydning mellem Ejer og Pantekreditor, og naar det, som Tilfældet er, reelt kun skal faa Virkning over for de større Ejendomme, er vi aldeles overtydte om paa dette Punkt at være berettiget til at protestere.

Paa lignende Maade forholder det sig med Kravet om Ekstrabeskatning af den opskrevne Besætnings- og Inventarværdi; ogsaa her bliver de større Gaarde omtrent ene om at skulle tilsvare de imaginære Formuestigninger.

Dernæst maa vi gøre opmærksom paa, at det for Landbrugets Vedkommende er urimeligt at tage Regnskabsaaret 1937—38 som Udgangspunkt for Beregningen af Formuestigningen. Det kan ikke være glemt, at dansk Landbrug endnu i Vinteren 1940 var saa svagt økonomisk stillet, at den ene Tilskudsforanstaltning efter den anden maatte gennemføres. Derfor er det irrationelt og uretfærdigt at tage Opgørelser tidligere end Januar 1941 eller i alt Fald Januar 1940 som Udgangspunkt. Det kan heller ikke være rigtigt, at man vil udskrive Stabiliseringslaan paa Grundlag ogsaa af den Del af Formuen, som forlods skal udredes i Form af Formuestigningsafgift.

Endelig maa vi betegne det som lidet opbyggende og meget farligt med Henblik paa den fremtidige Opsparing og Selvhjælp til at imødegaa Kriser, at den tilladte Formuestigning ikke sættes i Forhold til den gennem Aarene konstaterede skattepligtige Indkomst. Heroverfor vil det vel blive anført, at der netop gennem Bestemmelsen om et Fradrag paa 20 pCt. af Basisformuen, før Afgiften beregnes, er taget skyldigt Hensyn. Men det er jo Sagens Kerne, at Landbrugets Formueværdier ved Periodens Begyndelse befandt sig paa et saa afgjort Lavpunkt, at en Lovgivning, der ikke tager specielt Hensyn hertil, er dømt til at skulle svigte med Hensyn til at gøre Ret og Skel. Og naar der fastsættes Grænser for Stigningsbeløbene, og Afgifterne bygger paa det *gennemsnitlige* uden Reservation af nogen Art for det Faatal af store Virksomheder, som dansk Land-